

Eén en één is niet alleen

Jannie Krijger-Wisse

JANNIE KRIJGER - WISSE

**Eén en één
is niet alleen**

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4357 8

1. LIESJE IS BOOS

Zie je dat huis daar? Zie je wel dat alle ramen openstaan? Ja . . . want het is erg warm vandaag. Iedereen heeft de ramen open. Stil . . . luister eens goed!

Hoor je wat? Hoor je praten in dat huis?
Of lopen of lachen?

Nee, hè? Je hoort niets, helemaal niets.

Wat vreemd is dat. Want toch woont er een meisje in dat huis, een meisje van vijf jaar. En toch is dat meisje thuis. Ze kan heus wel lachen of praten; nou, reken maar. Soms lijkt het wel, of er drie kinderen wonen, zo veel lawaai hoor je dan. Zal ik eens laten zien, waar dat meisje is? Kom maar eens mee. Ja . . . kom maar.

We gaan naar de achterkant van het huis. Daar is de tuin.

Aan de achterkant staan ook alle ramen open. En de keukendeur . . . de keukendeur staat ook open. Nu kun je stilletjes naar binnen kijken. Zie je wel? Zie je het meisje zitten?

Dat is nou Liesje. Wat zit ze stil, hè? En wat zien haar oogjes rood en wat zijn haar wangetjes wit. Wat zou er toch gebeurd zijn?

Toen Liesje uit school kwam, deed ze heel lelijk. Ze stampte op de grond van kwaadheid.

„Ba,” riep ze, „ik vind het gemeen, ik ben alleen. Ik heb niemand om mee te spelen. Tineke moet naar de kapper en Anneke gaat haar oma van de trein halen. En nou ben ik alleen, nou heb ik niemand.”

„Je hebt mij toch?” zei mamma.

„Met u kan ik niet spelen,” riep Liesje boos. Toen liep ze de keuken uit, de kamer in. Daar gaf ze eerst een schop tegen een stoel en

toen tegen een tafeltje.

Ooooooh . . . op dat tafeltje stond een kopje. Dat kopje, kletter-de-

kletter, dat kopje viel eraf. En dat kopje was pas nieuw. Liesje schrok zo. En mamma? Mamma schrok ook, maar ze zei niets. Ze raapte de scherven op en ging in de keuken aardappelen schillen, heel stil en verdrietig.

Liesje had zo'n spijt. Ze ging ook naar de keuken. Ze ging stil op een krukje zitten en keek naar mamma's verdrietige rug.

Ja, daar zit Liesje nu. En ze voelt zich nog veel meer alleen. Eindelijk zegt ze zacht: „Mamma, zal . . . zal ik u helpen?”

Opeens staat ze op en duwt haar hoofd tegen mamma aan. Ze roept: „Mamma, ik vind het zo erg, zo erg!”

Mamma legt haar werk neer en wast haar handen. Ze zegt: „Kom, we gaan samen op de tuinbank zitten, we moeten even praten. Want je mag niet zo gauw boos worden. Dat is gevaarlijk, daar kunnen ongelukken van komen. En het is helemaal niet lief.”

Liesje kruipt heel dicht tegen mamma aan. „Ik zal het nooit meer doen, nooit meer!”

Mamma zegt: „Dat kopje is erg, maar als je zelf eens wat breekt, een arm of een been, wat dan?”

Liesje kruipt nog dichtert tegen mamma aan. Zo zitten ze heel stil.

Maar dan klinkt er opeens vrolijk gebel. Dat is de ijsman.

Liesje springt op, maar gaat vlug weer zitten. Ze denkt: „Ik krijg toch vast geen ijsje, ik ben stout geweest.”

Maar mamma lacht en zegt: „Ik vind dat jij me wel eens iets lekkers mag geven.”

„Ik . . . iets lekkers?” Dan begrijpt ze het. „Uit m'n spaarpot? Een ijsje voor u uit m'n spaarpot?”

„Ja, en ook één voor jou.”

Liesje holt weg en even later zitten ze lekker van een ijsje te likken. Het kopje zijn ze vergeten.

2. ALS LIESJE GAAT SLAPEN . . .

Maar als Liesje gaat slapen, moet ze er toch weer aan denken.

Ze zegt: „Mamma, ik wil nooit meer een kopje kapotgooien, maar . . . maar . . . ik wil ook nooit meer alleen zijn. Ik wil een zusje of een broertje . . .”

„Dat moet je dan maar aan de Heer vragen,” vindt mamma.

„En krijg ik het dan?”

„Misschien, als Hij het nodig vindt.”

Liesje denkt na en zegt dan langzaam: „De Heer vindt het vast heel erg nodig.”

Mamma lacht en zegt: „Toch moet je maar eens leren om alleen te spelen. Je hebt zo veel speelgoed en zo veel poppen. Foei, wat zorg je toch slecht voor die kindertjes van je. Ze zijn vast allemaal ziek.”

Als mamma weg is, gaat Liesje aan haar poppen denken. Aan Nelly, de negerpop, die een rokje heeft van stro. Aan Suusje, de baby, die echte luiers heeft. Aan Marjolein, de pop met haar.

En dan heeft ze ook nog Kitty, de tiener. Liesje weet wel wat dat betekent: tiener. Oma heeft het haar verteld. Een tiener is heel groot. Ze is tien jaar of nog veel meer.

Kitty ziet er dan ook uit als een groot meisje. Ze lijkt haast een juffrouw.

Stil es, hoort Liesje wat? Klinken daar voetstappen?

Liesje gaat rechtop in bed zitten. Wie komt daar aan? Ja heus . . . Kitty. „Ze kan dus toch lopen,” denkt Liesje. „Poppen zijn dus toch een beetje echt.”

Liesje lacht naar Kitty.

Maar Kitty lacht niet terug; ze kijkt boos en zegt: „Ik wil eens even met je praten.”

Liesje wordt een beetje bang, ze wil gauw onder de dekens kruipen.

Maar Kitty zegt: „Niks daarvan, je moet luisteren, je móet . . .

Als je het niet doet, loop ik weg. Dan zoek ik een andere poppenmoeder op.”

Liesje schrikt. Ze denkt: „Nee, dat mag niet. Kitty mag niet weg, ze is juist zo'n leuke pop.”

Liesje zucht en zegt verlegen: „Ik zal m'n oren heel wijd openzetten.”

Dan zegt Kitty: „We vinden het hier helemaal niet leuk. In de winkel was het veel fijner. Daar speelden ze ook niet met ons, maar

de baas van de winkel was wel lief. Hij deed altijd de deksels van de dozen af. We mochten er niet uit, maar we konden wel alles zien. Want de dozen stonden een beetje schuin.

Bij jou kunnen we nooit wat zien. Soms stop je ons zelfs in een donkere kast. Dat is zo naar, dat is zo griezelig!

Of je gooit ons in de wieg. Dan liggen we zo maar over elkaar heen. Gister lag ik boven op de baby; ze huilde zo, het arme kind. Waarom laat je Suusje niet alleen in de wieg liggen? Ik ben toch zeker veel te groot voor de wieg? Zet mij maar in de tuinstoel. Laat mij maar lekker zonnen!

En waarom ga je nooit met ons wandelen? Als je dat doet, vergeet dan niet, om Nelleke een vestje aan te doen. Je weet toch, dat ze uit een warm land komt? Ze vindt het hier zo koud.”

Liesje knikt verlegen. Ze zegt zacht: „Ik . . . ik zal het nooit meer doen. Morgen ga ik met jullie spelen, heus . . .”

Dan kijkt Kitty niet langer boos. Ze begint zelfs te lachen.

„Wat een lief gezichtje heeft Kitty,” denkt Liesje. „Wat dom, dat ik nooit met haar heb gespeeld.”

„Nou, dan ga ik maar,” zegt Kitty.

3. EEN ECHT POPPENMOEDERTJE

Hat-sjie . . . hat-sjie . . .

Niezend wordt Liesje wakker.

Of wakker . . . ? Nee, Liesje slaapt nog half. Ze houdt haar ogen stijf dicht en fluistert: „Niet doen, Kitty, niet doen.”

Ze denkt, dat Kitty haar kriebelt. En ze denkt, dat ze daardoor moet niezen.

Maar dat doet Kitty niet, dat doet een zonnestraaltje. Het is tussen

de gordijnen door naar binnen gepiept. Het danst nu met z'n warmte over Liesjes gezicht.

Daardoor moet Liesje niezen.

Hat-sjie . . . hat-sjie . . . doet Liesje weer.

„Kitty . . . houd op,” roept Liesje.

Ze pakt naar haar neus.

Maar opeens is Liesje klaar wakker.

„Staat Kitty daar echt?” denkt ze. Ze kijkt om zich heen, nee, niets te zien. Jammer, maar vannacht was ze er toch heus.

Liesje tuurt naar de wieg. O, kijk eens, daar liggen de poppen weer boven op elkaar.

Liesje krijgt een kleur van schrik. Ze wipt uit bed en doet het gor-

dijn een beetje open. Dan pakt ze Kitty. Ze houdt haar gezichtje heel dicht bij het raam. Het lijkt net, of Kitty wil zeggen: „Weet je nog wel van vannacht?”

Zou het dan toch waar zijn?

Ze zet Kitty haastig op een stoel.

Liesje denkt: „Dat zal ze wel fijn vinden, dat is beter dan in de wieg liggen.”

Ze zegt zacht: „Je mag vandaag je mooiste kleren aan. Maar je moet nog even wachten. Ik ga eerst de baby helpen, dat hoort zo.” „Ik heb het druk,” denkt Liesje, „met zo veel kinderen. Maar dat is niet erg, dat is juist leuk.”

Tegen Nelleke, het negerpopje, zegt ze: „Och, wat ben je koud! Ga jij maar heerlijk even in mammië's bedje liggen. Dan word je lekker warm. Stil maar, huil maar niet. Straks doe ik het rokje uit, het rokje van stro. En dan krijg je wollen kleertjes aan.”

Liesje is zo druk bezig met haar poppen. Ze merkt niet eens, dat mamma de deur van haar kamertje opendoet. Mamma doet de deur gauw weer dicht. Ze zegt tegen pappa: „Liesje is met haar poppen bezig. Ze kleedt ze aan en ze praat ermee. Fijn, hè, nu is ze niet meer alleen.”

4. EEN KAR KOPEN

Op zaterdag hoeft Liesje niet naar school, dan heeft ze vrij. En Liesjes pappa heeft ook vrij. Hij wil dan altijd graag een beetje uitslapen. Soms doet Liesje ook nog een dutje bij pappa in bed. Zo gezellig, zo lekker warm! Maar vanmorgen heeft Liesje daar geen zin in. Ze roept om het hoekje van de deur: „Pappa, kom er nou uit! Ik krijg toch een kar? Ik heb toch geld gekregen van oma?”

Maar pappa zegt niets. Hij begint alleen heel hard te snurken. Liesje loopt naar pappa toe en schudt hem heen en weer.

„Pappa, kom er nou uit, we moeten een kar kopen!” roept ze hard bij z'n oor.

Hij draait zich om en zegt: „Stil, stil, ik ben zo moe, zo heel erg moe. Ik heb zo hard gewerkt deze week; m'n ogen willen niet open.”

Dan probeert Liesje pappa's ogen open te duwen.

„Au, au,” gilt pappa, „er is een boze heks in de kamer. Die heks prikt in m'n ogen.”

Liesje moet lachen om die rare pappa.

Dan zegt ze met een lief stemmetje: „Toe pappa, kom er nou uit . . .”

Gelukkig, pappa luistert. Ineens is hij met een sprong het bed uit.

„Zie je wel,” zegt Liesje, „u heeft gejoekt, u bent helemaal niet moe. U bent een stouterd.”

„Pas op, hoor! Als jij boze dingen zegt, krijg ik weer slaap,” zegt pappa. En hij laat z'n ogen weer langzaam dichtgaan.

„Nee,” gilt Liesje, „nee, u bent lief, u bent juist heel lief.”

Dan gaat pappa zich aankleden.

Gelukkig.

Als ze in de winkel komen, is het er nog niet druk. „Zie je wel, alle vaders slapen nog uit,” zegt pappa.

Maar toch is het wel fijn, dat het nog zo stil is. Want nu zijn ze lekker gauw aan de beurt.

Er komt een meneer naar hen toe.

„Wat wenst u?” vraagt hij.

Pappa zegt: „We willen een kar kopen.”

Dat klinkt zo deftig, vindt Liesje.

„Juist,” zegt de meneer, „zullen we dan eens naar die hoek gaan?

Moet het een grote kar zijn?”

„Niet te groot en niet te klein.”

„Kijk, dan heeft u hier de houten karren. Moeten de zijanten dicht zijn? Of mag het ook met latjes?”

Liesje gaat dicht tegen pappa aan staan en zegt zacht: „Ik wil een ijzeren kar.”

„Waarom, ijzer is zo koud om aan te pakken.”

„Dat geeft niet, ik leg wel een lap in de kar. Dan kunnen de poppen daarop zitten en hebben ze het toch niet koud.”

„O, is de kar voor je poppen?” vraagt de meneer. „Vind je de kar met latjes dan niet leuk? Dan kunnen je poppen door de kieren heen kijken.”

Liesje schudt haar hoofd en zegt: „Ik moet geen beestenwagen.”

De meneer schiet in de lach.

„Nu, vooruit, we kopen een ijzeren kar,” zegt pappa.

Liesjes ogen schitteren.

De kar gaat mee in de auto, want Liesje wil er dadelijk mee gaan spelen.

Maar als ze thuiskomen, begint het te regenen.

Wat jammer.

„Toch ga ik naar buiten, ik ben niks bang voor de regen,” zegt Liesje.

„Nee, hoor kind, dat kan niet,” zegt mamma, „regen is slecht voor een ijzeren kar, dan gaat ie roesten. Maar je mag er best mee binnen spelen. De wielen zijn nu toch nog niet vuil. Maar niet te wild doen, hoor, en nergens tegenaan botsen. Misschien kun je ook spelen, dat de kar een bed is.”

„Ja,” juicht Liesje, „een ziekenhuisbed. Een ziekenhuisbed heeft immers ook wielen?”

Zo speelt Liesje toch fijn met de kar.

Al regent het buiten pijpestelen.

5. LIESJE TOCH!

't Was best leuk, om ziekenhuisje met de kar te spelen. Maar toch liep Liesje telkens naar het raam. Dan keek ze, of het buiten al droog werd. Nee hoor, het bleef maar regenen.

Liesje werd een beetje verdrietig en ook een beetje boos.

Zo ging dat altijd met Liesje. Als ze verdrietig was, werd ze ook boos.

Ze stampte met haar voet op de grond en zei: „De lucht blijft maar huilen. Kijk eens, wat een tranen! Plassen voll! Hij moet er nu maar eens mee ophouden. Ik huil ook nooit zo lang.”

Pappa zei: „Ben je boos? Foei toch en je hebt pas zo'n mooie kar gekregen!”

„Ja maar, ik wil de kar zo graag aan Anneke en Tineke laten zien en ik wil er ook zo graag mee gaan rijden.”

Mamma zei: „Luister eens, Lies, als het vanmiddag nog regent, mogen Anneke en Tineke bij je binnen komen spelen. En wie weet, wordt het vandaag best nog mooi weer.”

En ja hoor . . .

Als Liesje haar aardappeltjes eet, houdt de regen op.

En als Liesje haar pudding eet, komt er al een stukje blauw aan de lucht.

En als Liesje buiten staat met haar kar, is er al een heleboel blauw en het zonnetje is er ook.

O, wat kijkt die Liesje blij! Ze lijkt zelf wel een zonnetje.

„Ik ga gauw naar Anneke en Tineke, hoor!” roept ze en holt weg. De kar bommert achter haar aan en de poppen rollebollen over elkaar heen.

Bij Annekes huis blijft ze staan en kijkt naar binnen.

Hè, wat jammer, Anneke eet nog.

Dan maar gauw naar Tineke.

Bij Tineke zijn ze al klaar, maar Tineke zelf nog niet. Tineke teut

altijd. Ze zit helemaal alleen aan tafel en haar bord is nog half vol.
Ze kijkt een beetje sip. Ze lust het zeker niet.

Maar als ze Liesje ziet, begint ze te lachen. En als Liesje naar de
kar wijst, knikt ze blij.

Liesje roept: „Kom je straks met me spelen?”

Tineke schudt haar hoofd.

Nou, dat is raar! Waarom komt Tineke niet spelen? 't Is toch
zeker mooi weer?

Liesje loopt weer terug naar Anneke.

Ha, Anneke is klaar, Anneke staat voor het raam. Maar Anneke
komt ook niet spelen. Ze knikt wel blij en ze lacht, als ze de kar
ziet. Maar ze komt toch niet spelen.

Waarom niet?

Liesje weet niet, wat ze ervan moet denken.

Maar al gauw begrijpt ze het.

Kijk, daar komt Anneke naar buiten met haar vader en moeder en haar broertje. Ze gaan een eindje fietsen.

En na een poosje . . . Kijk, daar komt Tineke naar buiten met haar vader en moeder en haar kleine zusje. Ze stappen in de auto en rijden weg.

Tineke zwaait nog naar Liesje, maar Liesje zwaait niet terug.

Ze is zo verdrietig. Ze draait zich om en loopt heel langzaam naar huis, slof, slof . . . Ze loopt voorovergebogen en laat haar hoofdje hangen. Als ze bij haar huis komt, blijft ze staan. En dan wordt ze boos, heel erg boos. Ze keert zich om en geeft de kar een schop en nòg één en nòg één.

O, o . . . de kar begint te rijden. Hij rijdt zo maar de tuin van de buurman binnen. Er knakken wel drie bloemen. En buurman is juist zo trots op z'n tuin.

Hij heeft alles gezien en komt onmiddellijk naar buiten. Hij roept boos: „Ondeugend kind!”

Liesje kijkt bang en zegt met een bibberstemtje: „Misschien kunnen de bloemen nog gelijmd.”

Pappa komt er ook aan en hij hoort wat Liesje zegt.

De buurman en pappa moeten er eigenlijk een beetje om lachen. Bloemen lijmen? Hoe kan dat nou?

Maar pappa is toch erg boos. Hij tilt voorzichtig de kar uit de bloemen en zegt nors tegen Liesje: „Breng de kar naar de garage. Je mag er vandaag niet meer mee spelen en morgen ook niet. Kijk toch eens, die arme bloemen! En er is ook een kras op de kar, foei!”

Ja, nu heeft Liesje spijt. Ze loopt heel stilletjes door het huis.

Na een tijdje gaat ze bij mamma in de keuken zitten.

Mamma is bezig soep te maken voor de zondag.

Mamma zegt: „Nu ben je alweer erg boos geweest. Er zijn drie bloemen geknakt, dat is erg. Maar de kar had ook wel tegen iemand aan kunnen komen en dat zou nog veel erger zijn geweest.”

„Ja,” denkt Liesje, „dat is waar. Als er eens een oude opa had gelopen of een oude oma . . .”

Dan zucht ze en zegt zacht: „Maar alleen zijn is ook heel erg.”

6. NAAR HET BOS

Als het weer zaterdag is . . . o heerlijk . . . dan hebben ze weer een hele lange dag om te spelen.

Al vroeg loopt Liesje met haar kar door de straat. De meeste gor-

dijnen zijn nog dicht.

„Wat een luie mensen,” denkt Liesje.

Tineke en Anneke zijn ook nog niet te zien. Maar ze komen vast, ze hebben het gisteren beloofd.

Liesje loopt langzaam door de straat. Heen en terug . . . heen en terug.

Het blijft zo lang stil. Liesje wordt ongeduldig.

Als ze nou eens niet komen. Als ze weer alleen moet spelen!

Liesje kijkt verdrietig naar de kar en de poppen. Dan ziet ze ook de kras. Ze schrikt even en zegt: „Maar ik ben niet boos.”

Gelukkig, Anneke en Tineke komen er al aan. Liesje holt naar hen toe. Ze heeft al een mooi plannetje bedacht.

„Zullen we naar het bos gaan?” vraagt ze.

„Heel ver naar het bos?” schrikt Anneke.

„Dat mag ik niet en dat mag jij ook niet,” zegt Tineke.

„Niet ècht! . . . We spelen maar, dat we naar het bos gaan. We moeten natuurlijk van alles meenemen. Brood en drinken en een deken om op te zitten . . .”

„Ja,” zegt Anneke, „en ook een lap om een tent te maken. Een tent voor de baby-pop. Want een baby mag toch zeker niet de hele dag in de zon zitten?”

„Wat ben jij een dommerd!” roept Tineke. „De zon kan niet eens in het bos komen. Want de takken en de bladeren houden de zonnestraaltjes tegen.”

„Nou . . . nou . . . dan een tent voor de . . . voor de vliegen.”

„Ja hoor,” zegt Liesje, „in het bos zijn vast veel vliegen. Kom, we gaan vragen, of het mag.”

Wat een werk hebben ze, om alles klaar te maken! Ze zijn er wel een half uur mee bezig en hebben er een kleur van.

Maar dat komt ook van de pret. Want het lijkt net echt.

En ze krijgen allemaal wat mee.

Tineke een zak met koekkrumels. Anneke drie appels en Liesje een fles met limonade en drie bekertjes.

Liesje vraagt ook nog om wasknijpers. „Om een tent te maken,” zegt ze.

„Hoe wil je dat dan doen?” vraagt mamma.

„We maken de lap met wasknijpers aan de takken vast.”

„En je ging toch niet echt? Denk erom, hoor! Dat is veel te ver en je weet de weg niet eens.”

„Maar we gaan ook niet echt, heus mam. Maar we willen wel alles echt meenemen.”

Daar gaan ze dan!

De moeders zwaaien hen na. „Veel plezier in het bos,” roepen ze. De meisjes lachen verlegen. Wat een heerlijk spel is het.

Maar op de hoek van de straat blijft Anneke staan. Ze zegt bang: „Ik durf niet verder; als het bos eens echt komt.”

„Ha, ha,” lacht Tineke, „hoe kan dat nou, een bos heeft toch geen pootjes?”

„Toch ga ik niet met jullie mee,” zegt Anneke.

Ze heeft tranen in haar ogen.

Liesje slaat haar arm om Anneke heen en zegt: „Wees nou maar niet bang. We gaan alleen een blokje om en dan gaan we bij ons in de tuin spelen. Dan doen we net, of onze tuin het bos is. Onze tuin lijkt ook een beetje op een bos. Want we hebben een appelboom en een pereboom. En ze zijn al erg hoog, net als in een echt bos.”

„Maar hoe moeten we dan de tent maken?” vraagt Tineke. „We mogen vast niks aan jullie bomen binden.”

„Dan verzint m'n vader wel iets, met stokken of zo.”

„Ik vind het niks leuk, als jouw vader ook meedoet,” zegt Tineke kattig.

„Waarom niet?”

„Dan is het helemaal niet echt meer.”

„Wel waar, m'n vader is dan de boswachter, dat is juist heel echt. Elk bos heeft een boswachter.”

„O ja,” juicht Anneke.

Ze is haar bangheid vergeten.

„Nou goed dan,” zegt Tineke.

7. MAAR ONDERWEG . . .

Ze gaan een hoek om en nog een hoek om en komen in een stille, deftige straat. Het is er een beetje donker, want er staan hoge bomen. Anneke wordt alweer een beetje bang. Ze geeft Liesje een hand en zegt: „Nou gaan we naar huis, hè?”

„Ba,” zegt Tineke, „wat doe jij vervelend. Jij speelt helemaal niet leuk mee. We gaan niet naar huis, we gaan naar het bos.”

Maar Tineke vergeet haar boosheid en Anneke haar bangheid. Want Liesje zegt: „Ik weet wat.”

Ze holt weg en de kar bommert achter haar aan. Dat maakt zo'n lawaai in die stille, deftige straat.

Voor een hek blijft Liesje staan. Ze probeert of het open kan. Het gaat wel lastig, maar het lukt toch.

Als Anneke en Tineke er aan komen, legt ze haar vinger op haar mond.

„Dit is het bos,” fluistert ze.

„Ja maar,” zegt Tineke, „dat kan toch niet, dat mag toch niet! Het is een tuin die bij dat huis hoort. En in dat huis wonen mensen.”

Liesje schudt het hoofd. „Daar woont niemand, kijk maar, de gordijnen zijn dicht. Zondag waren de gordijnen ook al dicht. Toen heb ik hier gewandeld met m'n vader. Er is niemand in dat huis, vast niet. Ze zijn misschien op reis. Misschien wel naar . . . naar Amerika. En als de mensen niet thuis zijn, mag je best in de tuin. Als je maar niet op de planten trapt.”

Tineke denkt na. Zij is de oudste. Ze weet best, dat het eigenlijk toch niet mag.

Maar het is zo'n mooie, grote tuin. Een tuin met veel gras en bomen en struiken. Wat zouden ze hier fijn kunnen spelen. Wat zouden ze hier fijn een tent kunnen maken.

„Zou er echt niemand zijn?” vraagt ze aan Liesje.

„Nee hoor, dat zie je toch wel, het huis slaapt. Het heeft z'n ramen-ogen toe.”

Anneke zegt: „Het is net een echt bos en het is helemaal niet ver. Voor dit bos ben ik niet bang.”

Dan doet Liesje het hek nog verder open. Het piept een beetje. „Stil toch,” zegt Tineke.

„Ja maar, dat gaat vanzelf. Zie je wel, dat de mensen niet thuis zijn? Het hek is verroest.”

Ze kijken alle drie naar het huis. Zou er geen deur opengaan of een raam?

Het blijft stil.

Dan gaan ze door het hek; de kar dragen ze. Ze durven hem niet over het grint te rijden. Dat zou zo'n lawaai maken!

Ze hebben een prachtig plekje gevonden in een hoek van de tuin. Het is er een beetje donker.

„Het lijkt wel een hut,” zegt Tineke, „een hut van takken en bladeren.”

„Een fijn plekje, hè?” vraagt Liesje.

De andere twee knikken.

Dan leggen ze de deken neer en gaan een tent bouwen. En ze

spelen met hun poppen en ze smullen van het lekkers . . . En ze gaan om de beurt een eindje wandelen . . .

Ze zijn zo druk bezig, dat ze de tijd helemaal vergeten.

Maar opeens zegt Anneke: „Ik hoor wat.”

Ze luisteren . . .

„Lie-ie-ie-sje, Lie-ie-ie-sje,” klinkt het heel zacht in de verte.

„O, wat jammer,” zegt Anneke, „het is vast tijd om te eten.”

Dan zegt Tineke: „Weet je wat? We laten alles hier liggen. Dan kunnen we vanmiddag direct weer verder spelen.”

Dat doen ze. Ze dekken vlug de poppen toe en lopen op hun tenen naar het hek.

„Zullen we het hek maar open laten? Anders piept het weer zo erg,” vraagt Tineke.

„Nee hoor,” vindt Liesje, „het hek moet dicht. Als er eens boze rovers komen, om onze poppen te stelen! . . .”

Dan doen ze het hek toch maar toe en lopen hard naar huis. Want Liesjes vader roept alweer.

En niemand zag, dat de voordeur een klein eindje openging.

8. ZOU HET EEN HEKS ZIJN?

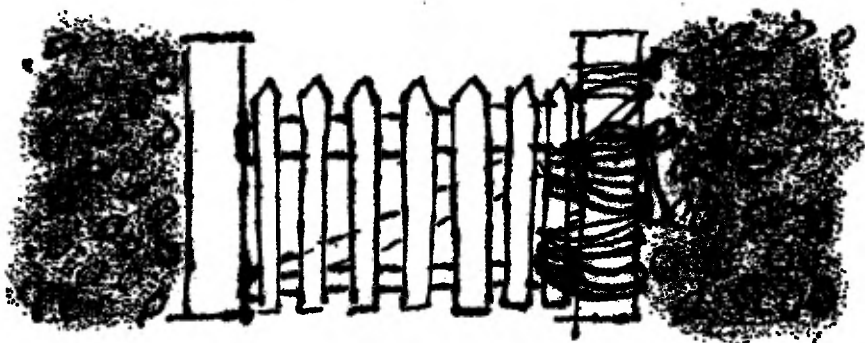
Aan tafel zegt pappa boos: „Ik heb erg lang naar je gezocht. Waar zat je toch?”

„We waren op een heel mooi plekje. Niemand kan het vinden, alleen wij. Het is een toverplekje. Als wij er komen, is het er ineens. En als wij er niet zijn, is het plekje er ook niet.”

„Waar zijn jullie spullen?” vraagt mamma.

„Die zijn er nog.”

„Zo, zo,” zegt pappa, „als ze dan maar niet weggetoverd zijn. Want

dan heb je geen kar meer en ook geen poppen. Misschien zijn je poppen wel kabouters geworden en is je kar nu een elfenhuisje.” Liesje schrikt: „Kan dat?”

„Ik plaag je maar een beetje.”

„Ik zie het, ik zie de plaaglichtjes in je ogen,” roept Liesje.

„Ja, maar ik ben toch een beetje boos. Want je mag je speelgoed niet zo maar ergens laten staan. Stel je voor, dat alles weg is!”

Liesje wordt nu ook een beetje bang. Ze zegt niets meer en eet vlug door.

Na het eten holt ze naar Anneke.

Anneke heeft haar eten gelukkig ook al op. Maar Tineke niet, nog lang niet.

„We gaan maar alvast, hoor!” roepen Anneke en Liesje.

Tineke knikt met een volle mond.

Anneke en Liesje hollen weg, hand in hand.

Hijgend komen ze bij het hek.

Maar wat schrikken ze dan! Het hek is dichtgebonden met een touw. Er zijn wel tien knopen gemaakt. Die kunnen ze er nooit uit krijgen.

O, wie zou dat gedaan hebben?

Liesje wil haar hoofd tussen de spijlen door steken. Maar dat gaat niet, ze staan te dicht op elkaar.

Hoe moeten ze nu bij de kar en de poppen komen? En zou alles

er nog wel zijn?

Ze turen en gluren, ze zien niets.

Ze lopen langs de hoge haag. Ze zoeken een gat, om erdoor te kijken. Maar er zijn zo veel takken met bladeren! En de haag is zo dik!

Ze zien niets, niets . . .

Dan gaat Anneke op haar knietjes zitten en houdt haar hoofd dicht bij de grond.

„Ik zie wat,” roept ze, „ja hoor, alles is er nog.”

Liesje kijkt ook.

Hè, gelukkig, alles is er nog. De kar, de poppen, de tent . . .

Maar hoe komen ze erbij?

Dicht bij de grond zijn niet zoveel bladeren. Daar kun je door de heg heen kijken. Maar je kunt er niet doorheen kruipen.

Liesje steekt haar arm door een gat. Ze krijgt er een schram van op haar arm.

Au, au, dat doet pijn, en dat bloedt ook. Er komen tranen in haar ogen. Tranen van pijn, maar ook van boosheid.

Ze loopt naar het hek toe en rammelt eraan. Ze gilt: „Geef hier m'n poppen, geef hier m'n kar.”

En Anneke roept ook: „Geef hier, geef hier!”

Dan gaat de deur van het huis open. Er komt iemand naar buiten, een mevrouw.

Anneke schrikt en loopt weg.

Maar Liesje blijft staan. Ze wil haar spullen terug.

De mevrouw komt er al aan, slof, slof . . .

Zou ze oud zijn? Ze loopt zo langzaam. En ze ziet er zo raar uit, haar gezicht is zo wit.

En ze heeft een doek om haar hoofd en een das om haar hals. Wat vreemd! 't Is juist zo warm vandaag. Het zonnetje schijnt zo lekker en er is helemaal geen wind.

Opeens wordt Liesje bang. „'t Is vast een boze heks, ze wil me pakken.”

Liesje rent weg.

Ze botst tegen Anneke op, die een eindje verder staat te wachten.

Ze botst tegen Tineke op, die er juist aan komt.

„Een heks,” gilt ze, „een boze heks!”

Anneke en Tineke beginnen van schrik ook hard te hollen. Ze kijken niet eens om.

Even later rollen ze alle drie Liesjes tuin binnen.

„Ho, ho,” roept vader, „kan dat niet een beetje kalmer? Pas op m'n mooie bloemetjes. En waar zijn nu de poppen en waar is nu de kar?”

Liesje begint hard te huilen. „Een heks houdt m'n poppen gevangen! Een boze, lelijke heks!”

„Alles is zeker weg,” zegt pappa boos, „wat zal oma daarvan zeggen?”

„Nee pappa, er is niets weg, we kunnen alles zien, maar we kunnen er niet bij.”

„Er is een touw omheen gebonden,” zegt Anneke met een bibberstemmetje.

„Een touw, om al die spullen?”

„Om . . . om het hek,” huilt Liesje.

„Nou,” zegt pappa, „ik begrijp er niets van. Ik zal maar eens met jullie meegaan. Ik wil die boze heks ook wel eens zien.”

9. BIJ DE BOZE HEKS

Ze komen bij het hek. Het zit nog steeds vastgebonden.

„En waar is je speelgoed nu?” vraagt pappa.

„Achter de haag in de tuin.”

„'t Is toch niet waar?”

Ze knikken alle drie.

„Maar dat mag toch niet? Die tuin is toch niet van jullie?”

„Liesje zei, dat het mocht,” zegt Tineke.

„Maar jij zei, dat we alles moesten laten liggen,” zegt Liesje.

Pappa zucht en hij zucht nog eens. Dan begint hij met een boos gezicht het touw los te maken. Het is een heel werk met al die knopen.

Als hij klaar is, duwt hij het hek open. Het piept nog steeds.

De drie meisjes willen al naar hun speelgoed toe lopen. Maar pappa zegt: „Niets daarvan, kom mee.”

Dan loopt hij zo maar over het grintpad naar het huis. De meisjes moeten wel mee.

Anneke blijft eerst bij het hek staan. Maar ze wil haar pop Annetje terug. Daarom loopt ze toch heel langzaam achter hen aan.

Liesje zegt: „Daar woont een heks, hoor pap.”

Pappa geeft geen antwoord.

Het grint maakt zo'n lawaai onder hun voeten. Het helpt niet, of ze op hun tenen lopen.

En juist als pappa aan de bel wil trekken, gaat de deur met een ruk open.

Daar staat ze, de heks. O, wat is ze kwaad.

Maar als ze pappa ziet, zakt haar boosheid.

„O . . . o . . . ik dacht . . . ik dacht . . .”

Ze grijpt met haar hand aan haar voorhoofd en doet haar ogen even dicht. Ze zegt: „Komt u binnen. Het licht doet zo'n pijn aan m'n ogen. En ik mag eigenlijk niet buiten, ziet u, ik ben ziek.”

Pappa doet het, hij stapt zo maar naar binnen.

De meisjes beven van angst. Maar ze durven ook niet goed buiten te blijven staan. Ze pakken elkaar bang beet en zo stommelen ze naar binnen.

Als de voordeur dicht is, zegt de mevrouw: „Ik dacht, dat er weer stoute jongens in m'n tuin waren. Gisteren zijn ze ook geweest. Kijk, ze hebben het ruitje in de voordeur kapotgegooid. Nu tocht

het zo in de gang en m'n hoofd doet al zo'n pijn. Het wil maar niet overgaan. Die kou wil er maar niet uit."

Pappa kijkt de meisjes boos aan en zegt: „Wat hoor ik daar?"

„Ja maar," zegt Liesje, „dat hebben wij niet gedaan. We zijn helemaal niet bij het huis geweest. Dat durven we niet eens, want het lijkt wel een . . . een heksenhuis."

Ze begint hard te huilen en al gauw doet Anneke ook mee.

„Tja . . ." zegt pappa, „mevrouw, het ruitje hebben zij vast niet kapotgegooid. Maar ze hebben wèl iets anders gedaan. Ze zijn toch wel stout geweest in uw tuin."

„Is er dan nog meer kapot?"

De meisjes schudden hun hoofd.

En Liesje zegt: „We hebben niets kapotgemaakt, niets, zelfs geen takje."

Dan vertelt pappa van de kar en de poppen.

Als die mevrouw alles weet, kijkt ze niet langer boos. Ze moet zelfs een beetje lachen.

„Zo . . ." zegt ze, „dus jullie vinden m'n tuin net een bos? Weet je wat? Jullie mogen in m'n tuin blijven, om op te passen. En als die stoute jongens komen, moeten jullie ze wegjagen. Dat durven jullie toch wel?"

Liesje en Tineke knikken.

Maar Anneke vraagt: „Zijn die jongens erg groot?"

De mevrouw zegt lachend: „Ben je bang? Als ze komen, roep je maar hard: Je mag hier niet komen, ga weg! Dan schrikken ze vast wel."

Pappa gaat naar huis. En de meisjes gaan weer fijn in hun bos spelen.

De stoute jongens komen gelukkig niet.

Om halfzes gaan ze ook naar huis. Ze hoeven nu niet de kar over het grint te dragen. Ze hoeven nu niet stiekem te doen.

Onderweg zegt Tineke tegen Liesje: „Die mevrouw is geen heks. Je hebt ons bang gemaakt voor niets.”

„Nou maar, toen ze zo boos keek, leek ze toch echt een heks.”

„Ha, ha,” lacht Tineke, „als jij boos kijkt, lijk je ook net een heks.”

Liesje wil al kwaad worden. Ze wil al zeggen: Draag jij je poppen zelf maar. Ze mogen niet in m'n kar, jij doet altijd zo kattig.

Maar Tineke speelt, dat ze een heks is. Ze kijkt heel boos en ook een beetje scheel. Ze komt met grijphanden op Liesje en Anneke toe.

„Zal ik jullie eens pakken? Zal ik jullie eens in het hok stoppen?”

Liesje en Anneke hollen gil-lachend weg.

De kar slingert wild heen en weer. En die arme poppen tuimelen zo maar over elkaar heen.

Na het eten gaat pappa nog even weg. Hij draagt een stuk glas onder z'n arm. Wat zou hij daarmee gaan doen?

Hij gaat bij die zieke mevrouw een nieuw ruitje in de voordeur zetten.

Aardig, hè?

Als mamma Liesje onder de wol stopt, zegt Liesje: „Ik heb zo fijn gespeeld vandaag, zo fijn! !”

Dan slaapt ze al.

10. LIESJE IS BOOS . . . LIESJE IS BLIJ . . .

Liesje is ziek geweest; dat was helemaal niet leuk.

En weet je wat vooral zo erg was? Raad eens?

Juist . . . Liesje was zo alleen. Ze had niemand om mee te spelen. Want Anneke en Tineke mochten niet bij haar komen.

„Nee,” zei mamma, „nee Liesje, dat kan echt niet. Je hebt griep en dat is besmettelijk. Als Anneke en Tineke bij je komen, krijgen ze het ook.”

„Be . . . smette . . . lijk.”

Liesje zegt het woord heel langzaam, met een vies gezicht.

Ze denkt: „Ba, wat een moeilijk woord, wat een stout woord! Dat woord is zelf ziek.”

Maar nu is Liesje weer beter.

Gister is de dokter geweest en hij zei: „Ziezo, poesje, morgen mag je weer naar buiten.”

Liesje danste wild de kamer door. Maar opeens bleef ze staan en vroeg: „Mag ik ook naar school?”

„Nee . . . eerst nog een paar dagen lekker buiten spelen, in het zonnetje.”

Oei, wat keek die Liesje toen boos. Ze keek boos naar mamma, maar ook boos naar de dokter.

De dokter zag haar boze ogen. Hij lachte en zei: „Jij bent geen põesje, jij bent een kätje, maar ik ben toch lekker niet bang voor jou.”

Hij liep op haar toe en maakte z'n wangen heel dik.

O, wat had de dokter toen een raar gezicht.

Liesje moest er zo om lachen, ze werd er baldadig van. Ze gilte, ze schaterde! En opeens duwde ze de wangen van de dokter plat. Ze kneep hem ook nog in z'n neus.

„Liesje toch!” riep mamma, „dat mag je niet doen!”

Liesje schrok er zelf ook een beetje van. Maar toen zei ze: „Bent u een pappa?”

„Ja,” zei de dokter, „ik ben een pappa.”

„Dan mag ik best in uw neus knijpen, al bent u de dokter. Hoeveel kindertjes heeft u?”

„Vier, ik heb vier jongens.”

„Dat is niet eerlijk, ik ben maar alleen!” riep Liesje, „ik ben toch weer boos, hoor!”

De pret was opeens helemaal weg.

Liesje ging op een stoel zitten. Ze was zo moe en ze zag zo wit! En haar mondje wilde niet meer lachen en haar oogjes blonken zo! Dat kwam, omdat er tranen naar buiten wilden rollen.

Mamma zag het, ze zuchtte.

De dokter zag het ook en hij schudde z'n hoofd.

Vandaag mag Liesje dus weer fijn naar buiten.

Maar Liesje is helemaal niet blij. Ze zegt zacht: „Ik wil niet opstaan, ik wil niet eten, ik wil niet alleen spelen.”

Mamma komt binnen. Ze zegt vrolijk: „Kom je er niet uit, Lies? Het zonnetje schijnt zo lekker.”

Maar Liesje schudt haar hoofd en zegt kattig: „Nee.”

Mamma gaat op haar bed zitten. „Dat is jammer,” zegt ze, „dat is heel jammer, want dan kun je ook niet mee.”

Nou gaat Liesje toch rechtop zitten. „Waar gaan we dan naar toe?”

„Ja, dat moest je nu eens weten,” klinkt het uit de gang.

Dat is pappa.

„Pappa, gaat u ook mee, hebt u vrij vandaag?” roept Liesje.

Pappa steekt lachend z'n hoofd om de deur. „Ja, ik heb een dagje vrij genomen; kleeid je maar gauw aan. Maar ik zeg niet waar we naar toe gaan. Dat is nog een verrassing.”

Als ze in de auto zitten, denkt Liesje: „Waar zouden we toch naar toe gaan? Pappa heeft gezegd: Waar je nog nooit geweest bent. Ik ben wel eens in de dierentuin geweest. En in het zwembad en in het bos . . . Waar ben ik dan nog nooit geweest?”

Liesje weet het niet. Ze begrijpt er niets van.

Eindelijk stoppen ze voor een groot huis. Het lijkt wel een school. Er spelen een heleboel kinderen op het plein.

„Moet ik voortaan naar deze school?” vraagt Liesje bang.

„Nee hoor, het is geen school, het is een kinderkuis,” zegt pappa.

„Die kinderen wonen hier.”

„Wat hebben die vader en moeder dan veel kinderen van God gekregen,” zucht Liesje.

Pappa glimlacht en zegt: „Die kinderen wonen eigenlijk ergens anders. Maar hun vaders en moeders kunnen niet voor hen zorgen. Er zijn ook kinderen bij, die geen vader en moeder hebben.”

Liesje kijkt heel ernstig. „Dat is erg,” zegt ze.

„Ja,” zegt pappa, „dat is heel erg.”

Mamma zegt: „Er woont hier een meisje van drie jaar. Ze heet Elsje. Mag ze van jou een paar dagen bij ons komen?”

„Dus dat gingen we doen, Elsje halen?”

„Ja, vind je het fijn?”

„Zo fijn, zo fijn,” roept Liesje.

Maar ze geeft pappa en mamma toch een hand, als ze bij de grote voordeur komen. Ze vindt het toch een beetje griezelig.

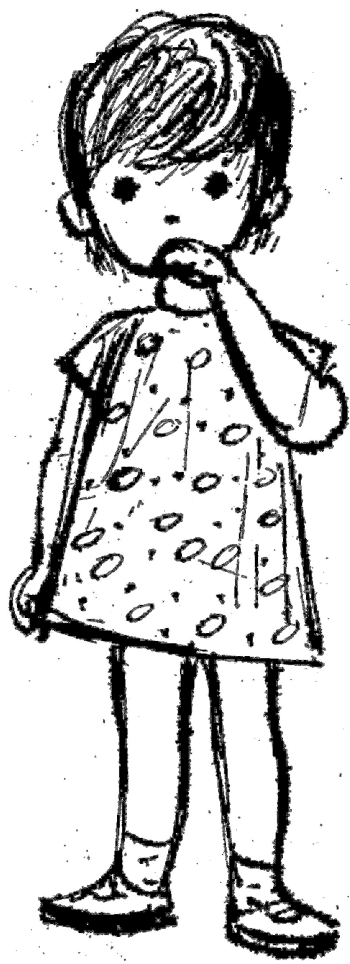
Een zuster doet open. Ze zegt: „Dag mevrouw, dag meneer, dag meisje. U komt zeker voor Elsje? Ze staat al klaar, hoor.”

De zuster brengt hen in een kamertje.

„Gaat u even zitten, dan zal ik Elsje halen.”

Hoe zou Elsje er uit zien?

Daar gaat de deur al open. De zuster komt binnen met een klein meisje aan haar hand. Ze heeft zulke magere armpjes en beentjes! „Elsje houdt niet van eten,” zegt de zuster, „ze zou veel liever nooit eten.”

Mamma pakt Elsjes handje. Ze zegt: „Maar je lust toch zeker wel appelmoes?”

Elsje zegt niets. Ze steekt wel haar vingertjes in haar mond. „Ho, ho,” zegt pappa, „ga jij je vingers opeten? Kijk eens, dit is veel lekkerder.”

Pappa steekt z'n hand uit; er ligt een rood snoepje op. „Dat is voor jou,” zegt hij.

Elsje zegt niets, maar ze pakt toch het snoepje.

Liesje ziet wel, dat Elsje een beetje bang is. En wat doet ze dan? Ze zegt: „Hier,” en geeft Elsje zo maar de baby-pop.

Elsje pakt het popje en drukt het stijf tegen zich aan. Dan kijkt ze naar Liesje en begint een klein beetje te lachen.

En even later huppelt ze vrolijk aan Liesjes hand mee naar de auto.

11. ELSJE

Het wordt zo'n fijne dag!

Eerst gaan ze ergens een ijsje eten.

Ja, dat lust Elsje wel. „Esje jekke ijsje eten,” zegt ze.

„Och mam, wat praat ze leuk,” zegt Liesje.

Mamma aait Elsje over haar haar. „Je bent een lief kind, hoor!” zegt ze.

„Esje jief, hè?” zegt Elsje.

Liesje schatert.

Als het ijsje op is, gaan ze naar huis.

Elsje vindt het fijn, om in een auto te rijden. En alles vindt ze mooi. Ook het huis en de tuin.

„Zullen we in de zandbak spelen?” vraagt Liesje.

Elsje knikt.

Ze maken een hoge berg en graven gangen. Elsje begint aan de ene kant en Liesje aan de andere. En Elsje gilt van pret, als ze Liesjes hand voelt. „Esje jou pakken,” kraait ze.

's Middags moet Elsje even slapen.

Maar ze heeft haar buikje rond gegeten. Ja hoor, echt waar. Ze heeft er een kleur van. Dat komt ook van het spelen.

Ze heeft niet alleen met Liesje gespeeld, ook met pappa. Hij zwaai-
de haar hoog in de lucht.

„Nog . . . nog . . .” riep ze steeds.

Om drie uur zegt mamma tegen Liesje: „Zullen we eens gaan kijken, of Elsje wakker is?”

„Ja mam, ik wil zo graag weer met haar spelen.”

„Stil hoor, op je tenen, want anders schrikt ze wakker. Dan gaat ze misschien huilen.”

Mamma doet voorzichtig de deur open.

Daar ligt ze, Elsje . . . De pop houdt ze stijf tegen zich aan gedrukt. Kijk, kijk, daar gaan haar oogjes open. Ze kijkt een beetje raar, ze denkt: „Waar ben ik nou?”

Maar dan weet ze het weer en steekt blij haar handjes uit.

Als Elsje is aangekleed, zegt Liesje: „Mam, mogen we gaan wandelen?”

„Jullie met z'n beidjes?” vraagt mamma.

Liesje knikt. „Dat kan toch best; ik ben toch zeker al groot?”

Mamma trekt een rimpel in haar voorhoofd. Ze zegt: „Elsje is niet gewend om op straat te lopen. Ze speelt altijd op een plein.

Als ze de stoep eens afloopt! Als ze eens onder een auto komt!”

„Ach mam, ik houd haar handje toch zeker stijf vast! Ach mam, eventjes maar.”

„Nou . . . vooruit dan maar. Vlak bij huis blijven, hoor! Niet ver weg gaan. Straks gaan we nog even winkels kijken.”

Die Liesje loopt zo trots met Elsje aan de hand. Haar gezicht lacht zo blij.

Ze zegt tegen Elsje: „Goed een handje geven, hoor! En niet van de stoep af gaan.”

Elsje knikt en zegt: „Esje jief.”

Zo wandelen ze netjes de straat op en neer.

Soms kijkt mamma even uit het raam. Dan zwaaien ze, Elsje en Liesje.

Maar opeens denkt Liesje: „Ik ga Anneke en Tineke van school halen. Dan kunnen ze Elsje ook zien. Ze zullen Elsje vast wel lief vinden.”

En wat doet die stoute Liesje?

Ze loopt zo maar de straat uit. Ze gaat zo maar de hoek om.

En wat zien ze daar in die andere straat?

Een vuurtje, een echt vuurtje. Dat is zo mooi! En het knettert zo leuk!

Er staat een man bij. Hij gooit steeds nieuwe takken op het vuur. Liesje kijkt met grote ogen. Maar ze komt er niet te dicht bij. Dat is gevaarlijk, dat weet ze wel.

Maar Elsje weet dat niet. Opeens rukt ze zich los en loopt naar het vuurtje toe. „Kesboom kijken, kesboom kijken,” roept ze.

Liesje weet van schrik eerst niet wat ze moet doen. Maar dan holt ze Elsje achterna. „Elsje,” hijgt ze, „stop, stop, kom hier!”

O, o, Elsje is al vlak bij het vuur.

Maar Liesje krijgt haar toch nog te pakken. Ze duwt Elsje op zij, weg van het vuur.

Elsje valt op haar knietjes en begint hard te huilen.

Maar Liesje, die arme Liesje valt ook. Ze struikelt en valt met haar hand op een brandende tak. Die tak rolde juist uit het vuur. Au, au, wat doet dat pijn!

De man ziet Liesje vallen en hij is zo boos! Hij zegt: „Eigen schuld, eigen schuld, moet je maar niet bij het vuur komen.”

Dan begint ook Liesje te huilen. Van de schrik, van de pijn en om die boze meneer.

Maar dan zegt een mevrouw: „Nee meneer, dat meisje is niet stout, ze is juist erg flink. Ze hield dat kleine kindje tegen. Dat kindje wou regelrecht het vuur inlopen.”

Die mevrouw is . . . de mevrouw van het bos.

Ze is zeker weer beter.

Ze zegt tegen Liesje en Elsje: „Kom maar, stil maar, ik zal je wel bij mamma brengen. In welk huis woon je?”

Het is avond.

Elsje ligt in bed, ze slaapt al.

Liesje ligt ook in bed, maar ze slaapt nog niet. Ze denkt aan Elsje, ze vindt Elsje zo lief.

Haar handje doet niet zo erg pijn meer. Mamma heeft er zelf opgedaan en er zit een mooi wit verband om.

Mamma heeft gezegd: „Ik ben zo blij, dat Elsje nergens pijn heeft. Want anders mocht ze vast nooit meer bij ons komen. Dan zou de zuster zeggen: Foei, wat heeft u slecht op Elsje gepast.”

Liesje denkt: „Fijn, Elsje mag vast nog dikwijls bij ons komen. Dan heb ik ook een beetje een zusje.”

12. IK HEB ALLES . . .

Liesje is verdrietig, alweer . . . Ja, want Elsje is terug naar het grote huis, het kindershuis.

Liesje zit maar stil in een hoekje en spelen wil ze niet.

„Ben je weer ziek, Lies?” vraagt mamma.

„Ik geloof het wel.”

„Heb je hoofdpijn?”

„Nee mamma.”

„Buikpijn?”

„Nee mamma.”

„Waar heb je dan pijn?”

„Ik weet het niet, mamma.”

„Weet je het niet?”

„Ik moet zo aan Elsje denken, dat doet een beetje pijn.”

„Ja,” zegt mamma, „ik denk ook steeds aan Elsje.”

Op een avond komen pappa en mamma samen bij Liesjes bed staan. Ze kijken heel ernstig.

Pappa vraagt: „Liesje, wil je echt graag, dat Elsje je zusje wordt?”
Liesje vliegt overeind. „Mag het?” roept ze, „mag het heus?”
Ze slaat haar ene arm om pappa's hals en haar andere om mamma's hals.

„Ja,” zegt pappa, „morgen gaan we Elsje halen.”

„Heerlijk, dan zijn we met ons viëren: pappa, mamma, Elsje en ik.
O, ik wou, dat het al morgen was! Kunnen we nu niet gaan?”

„Nee Liesje, dat kan niet, Elsje slaapt al lang.”

„Ja, maar pappa, morgen moet je toch werken?”

„Morgen neem ik een dagje vrij, want morgen hebben we feest.
We hangen slingers op en versieren een stoel voor Elsje. Hoe vind je dat?”

Elsje staat al in de gang te wachten, als ze haar komen halen. Ze kijkt zo blij, als ze Liesje en pappa en mamma ziet.

Als ze wegrijden, zwaait de zuster hen na. En achter de ramen van het grote huis zwaaien nog een heleboel handen. Kleine handen en grote handen.

Handen van kindertjes en handen van juffrouwen, die voor de kinderen zorgen.

Elsje heeft een doos meegekregen.

Die pakken ze thuis uit. Er zitten kleren in en wat speelgoed.

„Mam, heeft Elsje niet eens een koffertje?”

„Nee, Elsje heeft nog niet veel. Maar ze mag toch wel met jouw speelgoed spelen?”

Liesje knikt.

„Niet met de tienerpop,” zegt ze dan, „daar is Elsje immers nog veel te klein voor?”

„Mag ze de pop ook niet even vasthouden?”

Liesje denkt na en begint dan te lachen. „Mam,” zegt ze, „ik heb Elsje nu. En Elsje is veel meer waard dan een pop, hè mam?”

Mamma knikt en lacht blij. „Je bent een lieve schat,” zegt ze. „En Elsje is ook m'n lieve schat. Twee lieve schatten heb ik nou.”

„Jieve sat,” zegt Elsje.

Als Liesje 's avonds gaat slapen, zegt ze tegen mamma: „Ik ben zo blij, zo blij . . . Ik heb Elsje, ik heb alles!”